

at vi nu bedre skulde kunne tale sammen om det, der sidst — og tidligere — var Aarsag til vor Strid.«

»Det har jeg forstaaet,« svarede Doktoren.

»Jeg havde ment, at du i disse for dig saa svære Dage, saa fulde af Ængstelse og Bekymring —.«

Han fik ikke Lov at tale ud.

»Nu maa du helst gaa, Johannes. Hvad nytter det desuden? Jeg veed jo alt, hvad du vil sige. Jeg har hørt det saa tidt, at det ikke mere gør noget-somhelst Indtryk paa mig.«

»Ja, det er jo din sædvanlige — lidt flotte — Maade at affærdige den Ting paa. Det er overhovedet en af dine Fejl, Povel, at du ikke har Taalmodighed til at høre, hvad andre har at sige. Al anden Tale end din egen finder du saa hjertens overflødig.«

»Det er ganske simpelt ikke sandt.«

»Ja ja. Saa er det ikke sandt,« svarede Præsten sagtmodig. »Jeg vil — som sagt — ikke yppe ny Strid. Maa jeg blot, inden jeg gaar, gøre dig et Spørgsmaal. Jeg stiller det til dig i din Egenskab af Læge. Hvad vilde du sige om mig . . . hvad vilde du sige om hele den store, lidende Menneskehed, dersom du vidste dig i Besiddelse af et Lægemedel, som kunde hjælpe den i al Livets grænseløse Jammer, oprejse de svage, styrke de modløse, bringe Lys og Fred og Glæde ind til alle Stakler, der sidder